

Varför Konstsupporten behövs

Det är jag som är [Konstsupporten](#). I dagsläget har jag besvarat ett tjugotal konstrelaterade frågor som skickats in via supportersidans [frågeformulär](#). [Hur kombinerar du familjeliv och karriär? Hur länge ska du förväntas göra konstnärliga uppdrag utan ersättning? Hur skriver du ett bra CV? Vad innebär gallerirepresentation? Hur skriver du en bra ansökan? Vad innebär ett artist residency?](#) Ja, där har du några exempel. Jag är långt ifrån expert. Kanske undrar du hur jag lyckades övertala konsttidskriften Volym att Konstsupporten var värd att satsa på?

Jag ska medge att jag har några meriter som i sammanhanget är till min fördel. Jag har en magister i konsthistoria och en magister i fri konst. Men kanske mest relevant är mina nedslag som skribent för Volym under min tid som student vid Umeå Konsthögskola. Frånsett detta kommer här den främsta anledningen – och även ett mycket värdefullt råd – jag lade fram en komplett idé där merparten av arbetet hamnade på mig. Du förstår, lathet är vår värsta fiende. Det gäller därför att presentera något som enbart slukar din egen tid. Har du utöver detta en engagerande idé och ett redan uppbyggt förtroende är det inte mycket som står i din väg.

Jag har inte alltid varit så kaxig och självsäker som jag valt att framstå i min nya yrkesroll. Efter tre år i Umeå valde jag att korsa Atlanten och jag skrev in mig på magisterprogrammet i fri konst vid California College of the Arts i San Francisco. Det var här fröet om en supportersida för konstnärer såddes – i detta land där du måste visa framfötterna och marknadsföra dig själv om du ska ha en susning att överleva som konstnär. I Sverige däremot, har vi fina skyddsnet och en konstnär kan isolera sig i sin stuga, göra sin konst, aldrig visa sig publikt och ändå överleva. Detta leder till denna frustrerande lathet som sipprar in varhelst den kommer åt. Du kan sova dig igenom en konstnärlig utbildning. Häcka i din ateljé. Undvika alla sociala evenemang och låta bli att delta i undervisningen. Ändå står du med ett diplom om genomgången femårig utbildning. Men efter examen finns inte mycket mer än just detta diplom. Det pappersark som har potentialen att öppna upp många dörrar har inte större värde än det mest odugliga dasspapperet.

Försök umgås med människor som har egenskaper som du själv skulle vilja ha. Det är en levnadsregel jag satt upp för mig själv. Umgås du med konstnärer som saknar motivation kommer du själv att stagnera.

Så finns den andra ytterligheten – USA – den stora stat där viljan och behovet av att klättra karriärstegen tar kol på skaparglöd och genuin ärlighet. I början suckade jag och jag klagade över alla dessa falska och ytliga personer. Men det jag hånade visade sig vara det jag behövde lära mig allra mest – konsten att kunna marknadsföra mig som konstnär, men med måtta och ödmjukhet. Att erövra detta var mitt huvudsakliga mål. Under fyra år i USA skulle jag aktivt eftersträva en balans som visade på intelligens, företagsamhet och begåvning utan att verka överlägsen. Jag kämpar fortfarande med detta och det kommer förbli ett mål att eftersträva och underhålla.

Sommaren 2013 flyttade jag tillbaka till Sverige. Året därpå fick konstkonsulenterna Mats och Lisa ett mail med ett förslag på en ny form av skrivande för Volym – Konstsupporten. Ett par månader senare publicerades den första frågan.

Lyckas jag övertyga ett antal konstnärer om betydelsen av att göra aktiva val, att vilja mer, att visa engagemang för konstnärsyrket, så är jag ofantligt nöjd. I min nya yrkesroll

är jag här för att utnyttjas och gå era ärenden. Ställ obekväma frågor och jag ska gräva runt och kontakta de personer som ni minst av allt vill visa svaghet inför. Jag har den bästa av täckmantlar! Mycket ifrågasätts, diskuteras – för att inte tala om ältas – men sällan sägs något definitivt. Konstens "vetare" flummar på som om konsten och konstnären fortfarande vore upphöjd och oantastbar. Att vara konkret och rak på sak är tabu. Det går inte att inkräkta på den charmerande, filosofiska konstnären genom att tala om taktiska karriärval och ekonomisk utdelning. Dock motverkar föreställningen om det ensamma geniet alla ambitioner att göra konstnärskapet till en profession. Högtravande, prestigetänkande konstnärer som inte kan kommunicera sina budskap till omvärlden vinner sällan några sympatier. Denna syn på yrket tillhör en gången generation och det är dags att konstnären hävdar sitt yrke och gör konsten och tillgänglig.

Under de månader jag arbetat med Konstsupporten har jag lärt mig otroligt mycket och jag har helt ärligt blivit en bättre konstnär. Kanske inte på mitt CV, men i min inställning till mitt konstnärskap. Det är här det hela börjar. Och det har varit tack vare alla intressanta frågor som skrivits in.

Med stor förhoppning om snart återseende säger jag tack för denna gång,

Ida Rödén